ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 2, Sayı 7 (19)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Temmuz 1975

Gerici-faşist karması hükümetin yerine halktan yana bir hükümeti işbaşına getirme savaşında birleşelim!

Omuz omuza

Memlekette gerici, işbirlikçi burjuvaziyle devrimci, ilerici güçler arasındaki savaş biteviye sertleşiyor, yoğunlaşıyor. Bunlar iki birbirine aykırı uçda yer alıyor. Bu süreç, sertleşen, derinleşen bunalımla at başı gidiyor.

NATO'ya, emperyalist çevrelere dayanan azılı gerici güçler, ellerine gecirdikleri erke, karma' hükümete dayanıp faşizme tırmanma yolunu izliyor. Faşist karması hükümet halka açık savaş açmıştır. Yurtseverler öldürülüyor. Gerilla, polis işkenceleri gırla gidiyor. Öte yandan, bu hükümet, devlet mekanizmasını da baştan aşağı eliyor. Cumhuriyetten, demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan yana, reformlardan yana kim varsa hepsini yerlerinden atıyor. Bu tarama polisi, adalet mekanizmasını, kurumları, ordu kadrolarını kucaklıyor. Faşizme tırmanma yolunu izliyen karma Demirel hükümeti, böylelikle bunalımın içinden sıyrılabileceğini sanıyor. Oysa, böylelikle geniş halk katmanlarını artık, karşısına almış bulunuyor.

İşçi sınıfı, grevleriyle, gösteri çıkışlarıyla bu savaşta başta geliyor. İzmir Genel Uyarı Grevi, hem bugün, hem gelecek için belli bir önem taşıyor. İstanbul'da yapılan büyük Taksim gösteri mitingi anti-faşist, ilerici, devrimci güçlerin omuz omuza vermeleri için, yığın tabanının olgunlaşmakta olduğunu gösterdi.

Komünist Partisi ileriye bakıyor. Savaşın çevrenini açmaya çalışıyor. Ulusal onuru olan, demokrasiden, halk yararına bir düzenden yana, barıştan, halkımızın mutluluğundan yana bütün güçler, bu faşist karması hükümeti alaşağı etmekten yana olan herkes savaşta omuz omuza vermek zorundadır. Baş düşman emperyalizmdir. Ona ve NATO'ya dayanan işbirlikçi burjuvazidir. Onunla elele veren militarist kliktir, ağatoprak beyleri takımıdır. Bugünkü hükümettir.

Komünist Partisi bu düşmana karşı savaşırken, bütün ilerici güçleri omuz omuza vermiye çağırırken, bozgunculara, Maoculara karşı savaşı hiçbir zaman soğutmuş değildir. Bunun yanında, ilerici güçleri uyarma görevini de hiç bir zaman unutmamıştır.

Dostla düşmanı iyice seçmek gerek! Omuzomuza vermek gerek!

Üsler kaldırılmalıdır!

Amerika'nın, NATO'nun topraklarımızdaki üsleri, nükleer silâh depoları halkımız, yurdumuz için en büyük tehlike kaynağıdır. Türkiye halkı, emperyalizmin bu nükleer ölüm kaynaklarının kaldırılması için yıllardır çok çetin bir savaş veriyor. TKP'nin, komünistlerin başlattığı bu savaşıma bugün toplumun en geniş katmanları, giderek ordu içindeki yurtseverler de katılıyor. İstanbul ve Konya mitinglerinde olduğu gibi demokratik görüşlü yüzbinlerce yurttaş: «Kahrolsun emperyalizm!» «Üsler sökülmelidir!» «Bağımsız Türkiye!» «Hükümet çekil!» belgilerini meydanlarda haykırıyor.

Bu savaşımın başını işçi sınıfı çekiyor. Bu devrimci sınıf ülkenin politik yaşamında ağırlığını arttırdıkça, emperyalizme karşı olan güçler, bu arada ordudaki yurtseverler yürekleniyor. Örneğin, yurtsever subaylar, hükümete, yurdumuzdaki üslerin kaldırılması, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin NATO'dan geri alınması isteklerini içeren bir rapor sunuyor. Hükümet bu raporu hasır altı ediyor. Gerici-faşist karması Demirel Hükümeti ve militarist klik yurtsever subaylara karşı baskısını artırdı. Erzincan'da bir demeç veren Sancar, paşalar cuntasının ikili anlaşmaları, hükümetin halk düşmanı politikasını desteklediğini açıkladı.

Demirel, «Paris Match» Fransız dergisine bir demeç verdi. Demirel Türkiye'deki Amerikan üslerinin kaldırılmasından değil, ikili anlaşmalara yeni biçim verilmesinden söz etti, açıkçası üslerin kalacağını söyledi. Biz, Amerika'sız olamayız, dedi. Hükümet adına yapılan bu konuşma, işbirlikçi burjuvazinin emperyalizme bağlılık, ikili kölelik anlaşmalarına kör değneği gibi sarılmak politikasının yeni bir kanıtıdır. Onun için bu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek ve yerine demokratik bir hükümet kurmak savaşı, anti-emperyalist savaşın en önemli bir kaludur.

Bizdeki anti-emperyalist savaşın yurt ölçüsünde genişlemesini, sosyalist ülkeler topluluğunun, dünya komünist ve işçi partilerinin dünyada gerginliğin azaltılması, silâhlanma yarışına son verilmesi, barış ve işbirliğinin güçlendirilmesi uğrunda harcadıkları yoğun çabalar da çok büyük ölçüde etkilemektedir. Onun için topraklarımızdaki üslerin kaldırılması savaşına aktif olarak katılmak, genel yumuşama, barış ve işbirliği sürecinin gelişmesine yardımcı olmak ve ulusal çıkarlarımıza hizmet etmek anlamına gelmektedir.

NATO'dan çıkılmalıdır

Amerika'nın ambargo kararı, halk düşmanı hükümeti oluşturan partilerin, işbirlikçi burjuvazinin Amerikan emperyalizmine bağımlılığını, satılmışlığını bir kere daha gözler önüne serdi. Topraklarımızı parselleyip Amerikaya satan ve sonra «Türkiye'de üs yok, tesis var»diyen Demirel ve ortakları, şimdi de, meydanlarda «Bağımsız Türkiye!», «NATO'dan çıkalım!» diyen halk yığınlarının kararlı tutumu yönünde bir adım atıldığı izlenimini yaratmak istiyorlar. Üslere Amerikan bayrağını çektirmemekle halkımızı aldatacaklarını sanıyorlar.

Karma hükümet, topraklarımızdaki Amerikan üslerinden en büyüğü olan İncirlikten NATO'nun yararlanabileceğini ilân etmekle, NATO Konseyini derhal toplantıya çağırmakla uyduluk politikasını sürdürdüğünü belgeliyor. Topraklarımızdaki harp üsleri, Amerikalı personeliyle, nükleer silâhlarıyle her an patlatılmaya, halkımıza ve bölge halklarına ölüm saçmaya hazır, olduğu gibi kalacak. Başka bir deyişle, silâhlı kuvvetlerimiz NATO'dan ayrılmadıkça bu üsler Amerika'nın elinde, emrinde olacaktır. Halkımızın sırtındaki NATO masrafları yükü de bir kat daha artacaktır.

Bir Amerikan senatörünün açıkça belirttiği gibi, bugün Türkiye baştan başa bir nükleer silâh deposu haline getirilmiştir. TKP, daha İnönü'nün, Truman doktirinini benimsediği sıralarda ülkemizin, Amerika'nın istediği zaman ateşleyebileceği bir barut fıçısı haline getirilebileceğini söylemiş ve Amerika ile yapılan İkili anlaşmalara da karşı çıkmıştı. Geçen yıllar içinde NATO'nun, İkili anlaşmaların yurdumuza sadece bunalımlar, işsizlik, açlık getirdiğini gören, TKP'nin sloganlarını benimseyen halkımız NATO'dan çıkılmasını, İkili anlaşmaların yırtılmasını, topraklarımızdaki bütün NATO ve Amerikan üslerinin kaldırılmasını, bugünkü halk düşmanı, gerici-faşist karması hükümetin yerine demokratik bir hükümet ve düzenin gelmesini istiyor. Türkiye Komünist Partisi bu savaşın içinde, başındadır.

Diyarbakır olayları

Gerici burjuvazi, Kürt halkına karşı sürekli kanlı bir terör izleye gelmiştir. O, bu halkı en ilkel, anayasal, demokratik haklardan yoksun bırakmıştır. İşbirlikçi burjuvazi Türk ve Kürt halkını birbirine düşürmek, Kürtleri zorla Türkleştirme — «özümseme» politikasını bugün daha da yoğunlaştırmak çabasındadır. Gericilerin, faşist komandoların Diyarbakır saldırısı bu kanıyı doğrulamaktadır.

Ne var ki, faşist karması hükümetin halk düşmanı, ırkçı, şoven politikası artık beklenen sonuçları vermiyor. Doğu illerinde Kürt halkı baskı ve teröre, kışkırtmalara boyun eğmiyor. Doğu gezilerine çıkan faşist, yobaz bakanları meydanlarda konuşturmuyor. *«Katil hükümet istifa!» «Kürt ve Türk halkları elele, omuz omuza!» «Barış, demokrasi ve özgürlük!»* belgilerini daha gür bir sesle haykırıyor.

Bir kışkırtma plânıyla Diyarbakır'a giden faşist Türkeş'i halk yanına yanaştırmadı, kapı dışarı etti. Demirel hükümetinin beslediği ve ayakta tuttuğu komandolar halkı kurşun yağmuruna tuttular. Bir erimizle bir gencimizi yere serdiler. Vurulanlardan er Karadağ Türk'tü, ötekisi Aytekin Kürt'tü. İkisi de halk çocuğuydu. Kürt ve Türk halkının eşitliğini, iki halkın çıkarlarını temsil eden bir hükümetin işbaşına gelmesini istiyorlardı.

Türk ve Kürt halkının çıkarları ortaktır, düşmanları birdir. Ortak düşmana karşı elele, omuz omuza vermeleri tarihsel bir zorunluktur. Diyarbakır'da kurşunlanan iki genç, Türk ve Kürt halkının bu ortak savaşının birer simgesidir.

Gerici burjuvazinin Kürt halkını aşağılama, «özümseme» politikasına ilk karşı çıkan, savaş bayrağını açan TKP olmuştur. Komünistler, Kürt halkının ulusal haklarını savunagelmişlerdir. Bu uğurda her şeyi göze almışlardır: Sürgünlere gitmişler, Diyarbakır iç kalesinde-zındanda uzun yıllar zincire vurulmuşlardır. Uluslar sorununu Leninci ilkelere göre ele alan TKP, Kürt halkına tam demokratik, eşit anayasal haklar tanınması, kendi dilinde okuma-yazma olanaklarının sağlanması için savaşıyor. Fakat Türkiye'nin ulusal bağımsızlığını ve sosyal kurtuluşunu sağlamadan, Kürt halkını terörden, sömürüden kurtarmak, gerçek demokratik, ulusal haklarına kavuşturmak, yazgısını kendisinin çizmesini sağlamak zordur. Ağalığı, derebeylik artıklarını kaldırmadan, bu düzeni kökünden değiştirmeden özgürlük kazanmak zordur.

Ulusçuluk damarı kabaran bazı Kürt yurttaşlar bu gerçekleri görmezlikten geliyorlar. İki halkın ortak savaşına karşı çıkıyorlar. Ulusçuluğu, şovenizmi körüklüyorlar. Bunların yaptıkları bölücülüktür, işbirlikçi burjuvazinin, Kürt beylerinin-ağalarının değirmenine su akıtmaktır. Komünistlerin, devrimcilerin ödevi, halk düşmanı gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etme savaşında Türk ve Kürt halkının birliğini sağlamaktır.

«Savaş endüstrisi»

Son zamanlarda «milli harp sanayii» propagandası yeniden körükleniyor. Bu sorun Amerika'nın «silâh ambargosu» tutumuyla daha da alevlendiriliyor. İşin içyüzü nedir?

Memleketi emperyalistlerin saldırganlık bloklarına — NATO'lara bağlayanlar, genel plânda ekonomiyi savaş gereksinmelerine dönük ayarlamalara gittiler. NATO harcamaları, verilere göre, şimdiye kadar: 173 milyar lirayı geçmiştir. Her yıl devlet bütçesinin arslan payı NATO, ordu, jandarma, polis harcamalarına gidiyor. Bu tutum yerli ve yabancı tekellerin ekmeğine yağ sürdü. Öte yandan militarizmi güçlendirdi. Ordunun başını tutan militarist, NATO'cu klik içinden, yerli ve yabancı tekellerle, özellikle yabancı silâh kumpanyalarıyla yakınlık kuran bir kol türedi. Bunlar, daha çok Amerikan ve Batı Alman silâh satıcılarıyla bağlandılar. Semirdiler. OYAK gibi holdingler kurdular. Tağmaçlar, Türünler ve daha birçokları bankaların, holdinglerin, kumpanyaların yönetim kurullarına üye oldular.

Sunay — Tağmaç — Eyicigil grubu: «Donanma Vakfı», «Hava kuvvetlerini güçlendirme» gibi kuruluşlara önayak oldular. Holdingler, bankalar, ordu siparişleri alan büyük üstenciler bu girişimi destekledi. Sarısendika ağaları, işçi gündeliklerinden «bağışlar» yaptılar. Bu girişime, işbirlikçi burjuvazi, militarist klik şövenlik duygularını kamçılamakla hız verdi. Bu kampanya işbirlikçi, azılı gerici çevrelerin, karma Demirel Hükümetinin faşizme tırmanma eğilimleriyle yoğunlaştırılıyor. Araya bir de «ambargo» girdi. Sancarlar, Demireller, faşist karması hükümet, bu halk düşmanı erk Vaşington'un güdümünde. Amerika Türkiye'deki saldırı üsleriyle, misyonlarıyla,

(Devamı 7. sayfada)

İstanbul mitingi

Türkiye Komünist Partisi somut bir görüşü biteviye savunagelmiştir: *«Bütün yurtseverlerin anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik güçbirliği masa başında değil, savaş alanlarında, grevlerde, işçi ve öğrenci gösterilerinde, yığınsal eylem hareketlerinde kurulabilir. Komünistlerin, öteki devrimcilerle, gençlerle, ilerici kuruluş ve partilerle, yurtsever subaylarla, sosyalistlerle bağ kurmalarının en sağlam yeri yine sözü geçen savaş alanlarıdır.»*

İzmir'de 70 binlik genel uyarı grevi arkasından İstanbul'da 300 binlik «Demokrasi ve Özgürlük Mitingi» geldi. Bu iki olay: Birincisi, işçi sınıfının süregen savaşı, zincirleme giden grevleri geniş yığınları, katmanları etkilemektedir. İşçi sınıfı, savaşta başı çeken somut güç olduğunu biteviye göstermektedir. İstanbul mitingi bu açıdan da önemlidir. İkincisi, işçi sınıfının savaşımı ulusal bağımsızlık, demokratik bir düzen ve ileri, halktan yana bir erk, bir hükümet için giden savaşa temel olmaktadır. Üçüncüsü, bu yığınsal çıkışlar TKP'nin güttüğü politikanın, savaş belgilerinin doğruluğunu ispatlamaktadır.

Bu gerçeği liberal burjuva basını bile kabul etmek zorunda kalıyor. Örneğin, «Cumhuriyet» gazetesi şunları yazdı: *«Türkiye'nin kalbi dün Taksim Meydanında atıyordu. Barış ve özgürlüğe susamış olan halk, kendisinden yana bir hükümetin işbaşına gelmesi özlemi içindeydi.» «Barış!» «Özgürlük!» «Demokrasi!» «Kahrolsun faşizm!» haykırışları dalga dalga yükseliyordu.»*

Mitinge katılanlar kimlerdir? İşlerinden atılan ORKO işçileri. Onların yanında 449 gündür haklı mücadelesini sürdüren Elektrometal işçileri. «Nasırlı ellerimizle faşizmi ezeceğiz» pankartını taşıyan Paşabahçe Tekel işçileri: Faşist baskıya, satılmış hükümete karşı savaşta emekçi halkımızın yanında yer alan *teknik elemanlar, «Katil Türkeş» «Katil iktidar» «Hükümet istifa»* yazılı pankartları taşıyan devrimci gençlik, *«Öğretmen kıyımına son!»* sloganlarını haykıran öğretmenler. 300 bin ağız birden İstanbul'un, Türkiye'nin göklerini çınlattılar:

«Bu meydanda cengimiz var!
Er olan meydana gelsin!
Faşitlere hıncımız var!
Devrimciler safa gelsin!»

TKP'nin, komünistlerin önünde duran başlıca ödev bu yığınsal çıkışların içine dalmaktır. Yığınları savaş alanlarına çekmektir. Halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını örgütlemek, güçlendirmektir. Bu da yığınlar arasında, fabrikalarda, her yerde TKP'nin örgütlenmesiyle olur.

Barış-Özgürlük

Bu iki sözcük, tüm dünya halklarının çok yakından ilgilendiği dirimsel sorunların simgesidir. «Barış», «özgürlük»-deyince de ilk akla gelen Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler oluyor. Sonra ulusal kurtuluş savaşı veren ülkeler geliyor. Bunların karşıtı «savaş» deyince ilk akla gelen Amerikan emperyalistleri oluyor. Sonra NATO geliyor. Bunu güncel olaylar kanıtlıyor.

Bugün nükleer silâhların yasaklanması (SALT) görüşmeleri sürdürülüyor. Temmuz sonunda toplanmasına karar verilen Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın hazırlık çalışmaları yoğunlaştı. Soyuz-Apollo ortak uzay uçuşu gerçekleşti. Böylesi bir gelişmeyi istemiyenler, bu gelişmeyle çıkarları bozunlanlar Amerika'da da, Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde de var. Bunların başında Pentagon geliyor. Saldırgan NATO çevreleri, Batı Avrupa'nın intikamcı, gerici güçleri geliyor. Ülkemizde Amerikan köleliğine, İkili Anlaşmalara, saldırgan üslere «evet» diyen bugünkü gerici-faşist karması hükümet geliyor. Militarist klik, Sancarlar geliyor.

Amerikan Savaş Bakanı Şlezinger, *«Amerika, nükleer silâhları kullanacak ilk ülke olmalıdır»*, diyor, atomla şantaj yapıyor. Batı Almanya Savaş Bakanı Leber: *«Avrupa'da Amerikan nükleer başlıkların sayısı arttırılmalıdır»* diyor, ateşi körüklüyor. Gerici-faşist karması Demirel Hükümeti, Sancarlar, Melenler, Çağlıyangiller de körükçüler arasında.

Amerikan emperyalistlerinin, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansının Temmuz ayı sonunda toplanmasını engellemek için Türkiye gibi bazı NATO üyesi ülkelerin gerici hükümetlerini hır çıkarma aracı olarak kullandığını Batı haber ajansları bile gizlemiyor.

Ne var ki, tüm demokratik dünya kamuoyu gibi, halkımız da hem dünyada, hem de yurdumuzda barış, özgürlük, bütün halklarla iyi, karşılıklı faydaya dayanan ilişkiler, komşularımızla dostluk istiyor. İşçi grevlerinde, yığınsal mitinglerde, öğrenci ve gençlik çıkışlarında, köylü direnişlerinde: *«Barış!», «Özgürlük!», «Güvenlik!», «Bağımsız Türkiye!»* sloganları meydanları dolduruyor.

Yurtdışında da eylemler barıştan, özgürlükten yana. Avrupa'da çalışan işçi ve öğrencilerimizin oluşturduğu 37 örgüt ve kuruluş birleşti, Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi'ni meydana getirdi. Frankfurt'ta 5–6 Temmuzda yapılan birleştirici bu toplantıda anti-faşist, anti-emperyalist savaşı daha güçlü yürütebilmek için alınan Dünya Barış Konseyi'ne girme kararı gerici-faşist karması hükümetin yerine halktan yana bir hükümeti getirme savaşımını da güçlendirecektir.

Ayni günlerde İngiltere, Batı Berlin, Manhaym, Ştutgart kadın dernek ve birlikleri temsilcilerinin Frankfurt'ta toplanıp, tüm kadın kuruluşlarının barış ve özgürlük savaşımını bir çatı altında sürdürme kararı alması da TKP'nin çok önemli saydığı gelişmelerdir.

Okuyucu mektupları

«Kadın yılı» diye, bazı kadın dernekleri, kadın sorunları, haklarıyle ilgili konferanslar düzenliyor. Ama temel soruna, kimisi dıştan, uzaktan yanaşıyor, kendi sınıf açısından ele alıp kadını saksıya oturtuyor. Şeriatçı takımı kadını, dört duvar arasına kapıyor. Tutucular; Kadın ana ve eş görevini yapmalı, onun başka hak ve görevi olamaz, diyor. Kendilerine «milli», «ilerici» diyen bazı derneklerin yöneticileri de: «Medeni yasayla kadın-erkek eşitliği sağlanmıştır, daha ne isteniyor? Medeni Yasa'dan yararlanıp yararlanmamak onun elindedir. Bunu kendi yetenekleriyle ortaya koymalıdır.» «Erkekler için var olan haklar kadınlar için de vardır» deyip demagoji yapıyor.

Bütün bu gevezelikler, genellikle kadın sorununu bir «cins» sorunu gibi ortaya koyuyor. Emekçi kadını, geri bıraktırılmışlığının hesabını soran kadınlarımızı sorunun sınıfsal içeriğinden uzaklaştırmak amaçları. Ama fabrikada, tarlada erkeklerle ayni işi yapan, fakat onun yarısı kadar ücret alan, hor görülen, alınıp satılan, tarlada kâhyanın kırbaçı altında yavrusunu bile emziremiyen kadınlarımızın bu sorunlara yanaşım açısı elbette başka olacaktır. Gerçekten de yurtta olsun, yurt dışında olsun çalışanların yurtseverlerin, komünistlerin, sosyalistlerin oluşturdukları ilerici kadın dernekleri, TKP sorunu bizim sınıf açımızdan ortaya koyuyor. Savaşım yolunu gösteriyor.

Kadın sorunları, kadının yaşadığı toplum biçiminden, bulunduğu ülkenin sosyo-ekonomik yapısından gelen sorunlardır. Bu yüzden ülke gerçeğinden soyutlanamaz. Bu sorunlar, onun veya bunun için değil, ülkemiz insanının tümü için geçerlidir. Örneğin, ülkemizde hâlâ kula kulluk edilen bir sömürü düzeni var mıdır? Ülkemizde bir insan başkasının eline bakıyor mu? Ülkemizde baskı terör yöntemleri çeşitli biçimlerde sürmekte, «işleyeni bilinmeyen» cinayetler sürüp gitmiyor mu? Sefalet, cehalet gibi çeşitli toplumsal hastalıklar egemen mi?

Bunların karşılığı «evet» olduğuna göre, kadın sorunu bunlardan soyutlanamaz. Öyle olmasaydı, bebelerimizin daha doğarken borçlu olmamaları gerekirdi. O yüzden kadının eğitim sorunu varsa, kadın ekonomik yönden erkeğe bağımlıysa, kadınlara yasaların verdiği eşitlik uygulamada işlemiyorsa, çalışıyor olsa bile tutsaksa, bunlar konuya kadın sorunuymuş gibi yanaşma hakkını vermez. Bu bizi temel sorunlara eğilmekten alıkoyar.

Bu nedenle biz kadınların, ama fabrikada olsun, tarlada olsun, ev kadını, memur olsun tüm kadınların görevi, yurdunun sorunlarını bilmek, bunların çözümüne yardımcı olmak, gerçek kurtuluşunun bir sınıf sorunu olduğunu kavrıyabilmektir. Bunun ulusal bir sorun olduğunu bilmektir. Kadının gerçek özgürlük savaşı tüm halkın ulusal bağımsızlık, kurtuluş, ekmek, özgürlük, barış için, ileri demokratik bir düzen için verdiği savaşla bağlıdır.

Kadınlarımız bu savaşta yerlerini: Sazlıköy'de ağaya, jandarmaya, Söke'de polise, halk düşmanı iktidara karşı direnen kahraman tarım işçisı Sazlıköylü kadınlarımız gibi almalıdır.

Sosyalist ülkelerde

■ Yüz ölçümü Japonya'dan üç misli, nüfus sayısı bakımından yedi misli daha küçük olan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti bugün Asya'da tarım üretimi bakımından birinci ve endüstri üretimi bakımından ise, ikinci yeri almaktadır.

KDHC, kurtuluştan önceki bir yıllık sanayi üretimini şimdi 10 günde çıkarıyor. Kurtuluştan önce, tarım üretimi ekonominin % 80'ini, endüstri üretimi ise % 20'sini kapsıyordu. Bugün bu oranlar tam aksinedir. Kurtuluştan önce memlekette basit bir tarım aleti yapılamıyordu. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti bugün ağır endüstrinin çeşitli kollarında kullanılan araç ve gereçleri, dizel ve elektrik lokomotifleri, traktör ve yük arabaları, buldozer ve gemi, kimya ürünleri, komple tesisler ve donatım aletleri üretmektedir.

Sovyetler Birliğinin yardımıyle bu ülkede 50'den fazla endüstri işletmesi kurulmuş, makine yapımı, elektrik üretimi ve gemi yapımı gibi endüstrinin önemli kolları geliştirilmiş ve genişletilmiştir.

■ Çekoslovakya'da bu yıl sona eren son beş yıllık plân dönemi içinde, halka 500 bin yeni konut verilecektir. Köy ve kentlerde yeni kurulan evlerin % 60'ı konforludur.

Lenin köşesi

İşçi sınıfı devrimci savaşta tüm bağlaşıklarıyla sıkı birlik kurduğu zaman başarıya ulaşabilir. Proletarya emperyalizme, gericiliğe, sömürüye karşı savaşta ordunun ilerici, yurtsever güçleriyle birliğe büyük önem vermektedir.

Uzlaşmaz zıtlıklarla çitişik olan kapitalizmde ordunun genellikle baskı ve sınıfsal egemenlik aracı olduğunu belirten V. İ. Lenin der ki: *«Kapitalist ülkelerde ordu, gericiliğin elinde bir alet, emekçilere karşı savaşta sermaye çevrelerinin yardımcısı, halkın özgürlüklerini yokeden bir cellât haline getirilmiştir.» (Tüm yapıtları, c. 12, s. 113.)*

V. İ. Lenin, burjuvazi ile işçi sınıfı sınıf çatışmasında yüz yüze geldikleri zaman *«ordunun işçi sınıfından, halktan yana yer alması için her şey yapılmalıdır»* der. *(Tüm yapıtları, c. 16, s. 114.)*

Lenin, devrimcilere ordudaki gençlere inanmalarını salık verir: *«Ordudaki erlere güvenmeliyiz. Onlar da halk çocuklarıdır. Özgürlük uğrunda, gericiliğe karşı onlar da bizimle birlikte omuz omuza savaşacaklardır.» (c. 31, s. 66.)*

«Ordu tarafsız olmalıdır, politikaya karışmamalıdır» diyenlere Lenin şöyle karşılık verir: «Ordu tarafsız olamaz.» «Ordu politikaya karışmamalı» belgisi, orduyu her zaman gerici politikaya alet eden, erleri kara gericiliğin, polisin yardımcısı durumuna sokan burjuvaziye iki yüzlülükle hizmettir. Özgürlük uğrunda verilen halk savaşının dışında kalınamaz.» (Tüm yapıtları, c. 12, s. 113.)

Komünistlerin ordu içinde yılmadan, sürekli çalışmalarının, er ve subaylar arasında propaganda ve ajitasyonun, orduda bilinçli yurtsever kadrolar yetiştirmenin önemini belirten Lenin: *«Oktobr Devrimi öngününde Bolşeviklerin de orduda bir politik «güçlü yumruğu» vardı. Bu «yumruk» sonuç belirleyici noktada ve çözümleyici anda Bolşeviklere büyük bir güç üstünlüğü sağladı. Asker elbisesi giymiş olan işçi ve köylüler üniformasız-sivil işçi ve köylülere ellerini uzattılar. Subayların en iyi bölümü devrimden yana geçti» diyor. (Tüm yapıtları, c. 40, s. 10.)*

Lenin'in görüşlerini benimseyen komünist partilerinin, dünya komünist hareketinin deneyleri de bir gerçeği gösteriyor: Günümüzde tüm devrimci güçlerle ordunun ilerici kesiminin birliğinin sağlanması gerici erklere karşı başarılı savaşın zorunlu koşuludur.

Leninci ilkeleri klavuz edinen, silâhlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu sayan TKP, ordu içinde çalışmalara büyük önem vermektedir. Komünistler, faşizme tırmanan Demirel hükümetini alaşağı etme savaşında yurtsever er ve subayların devrimci güçlerin saflarında yer almasını sağlamak için çalışmaktadırlar.

Bohum ve Dortmund toplantıları

Batı Almanya'da çalışan yabancı, bu arada Türkiye'li işçilerin sık sık toplantıları oluyor. Konuların çerçevesi çok geniş. Bu toplantılardan ikisine değinmek istiyoruz. Her ikisi de önemlidir.

Birincisi Bohum kentinde yapıldı. Düzenleyici Katolik Kilisesi olsa da, toplantıda genellikle işçiler konuştu. Başlıca konu yabancı işçilerin sorunları olduğu için İspanyol, Yugoslav, Yunan, Portekiz ve Türk işçileri katıldı. ATTF ve Türkiyeli Öğretmenler Birliği delegeleri de gözlemci olarak bu toplantıya gittiler. Burada hiçbir fark gözetmeksizin bütün işçilerin elele verip haklarını savunması için önemli kararlar alındı ve bunların kamuoyuna duyurulması önerisi, oybirliğiyle onaylandı. Bundan sonra ATTF korosu işçi şarkıları söyledi. Dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen işçiler, tempo tuttular. Bohum toplantısı uluslararası işçi dayanışmasının örneklerinden biri oldu.

İkincisi Dortmund toplantısıdır. Adı da öyle. ATTF'in düzenlediği bu toplantıya da yüzlerce işçi katıldı. Başlıca konu: Bugünkü koşullarda işçi sorunları, idi. Bunun da başında, yurda dönen işsizlerin durumu ve girişecekleri eylemlerle, geride kalan işçilerin savaş alanları geliyordu. Herkes görüşlerini özgürce açıklamaya, önerilerde bulunmaya olanak buldu. Başarılı ve demokratik bir hava içinde geçen toplantıda iki önemli karar alındı: Yurda dönen işsizlere iş sağlanması, bu nedenle yeni iş alanları açılması. Demokratik, halktan yana bir hükümetin işbaşına getirilmesi. Terör ve faşist baskılara son verilmesi. Toplantı, bu uğurda işçileri savaşa katılmaya çağırıyor. İkinci karar da Federal Almanya'da kalan işçilerle ilgili: İşten çıkarmalara, Alman polisinin baskısına karşı, çocuk ve konut sorunlarının çözümlenmesi, birlik ve beraberliğin sağlanması uğrunda örgütlü savaşı sürdürmek.

Bohum ve Dortmund toplantılarının önemini belirtecek olursak, şunu söylemek gerek: Burada işçiler dert yanmak, ah-vah etmek istemediler. Kendi gücüne güvenerek, haklı davalarına inanarak, savaş yolunu seçtiler. Bu savaşta öteki yabancı işçilerle dayanışmayı ön plâna aldılar.

Gençliğin birliği

Birlik sorunu ulusal kurtuluş, bağımsızlık savaşlarının ana sorunlarındandır. Marksist öğreti, devrim savaşında gençliğin birliğini işçi sınıfının birliği kadar önemli sayar. Bunun için TKP, gençlik hareketinin bütünlüğünü tâ baştan savunagelmiştir. Bu hareketi parçalamaya yeltenen her türden oportünist ve likidatörlere karşı savaşı aralıksız sürdürmüş, sürdürecektir.

Birlik sorunu karmaşık bir sorundur. Devrimci taktik ister. Bir yandan işçi, köylü, öğrenci ve aydın gençlik örgütleri arasında, somut konularda birlik. Bundan da önce örgütler içinde birlik. Burada eylem birliği, önemli bir ögedir. Örgütsel birliği, bütünleşmeyi kolaylaştırır. Gençlik örgütlerinin, devrimci bir kuruluşun çatısı altında toplanması bir zorunluk olduğuna göre, onların birlikte eyleme geçmeleri, dayanışma direnişlerine hız vermeleri olağanüstü bir önem taşır. Bölücülere karşı savaş, bunun ayrılmaz bir parçasıdır.

Gençlik hareketinin bir de uluslararası birliği vardır. Çeşitli ülkelerdeki ilerici, demokratik gençlik kuruluşlarıyle, uluslararası demokratik gençlik hareketiyle bağlar kurmak, dayanışma içinde olmak ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşına güç katar. Ona yeni dayanaklar kazandırır. Gençlerimizin uluslararası alana çıkmasını engelleyen yasaların kaldırılması, bütün ilerici gençlik örgütleri için, ortak eylem alanlarından biridir.

İlerici, yurtsever gençlik direnişleri aralıksız gidiyor. Ankara Siyasal Bilgiler'de, Orta Doğu Teknik'de, Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde boykotlar, yığınsal direnişler birbirini izliyor. Gençlerimiz faşizmi kınayan pankartlarla meydanlara dökülüyor. Faşist komando soldırılarına karşı yiğitçe göğüs geriyor. «Özerk Üniversite» istiyor, «Baskılara son», diyor, «NATO'ya paydos!» diye haykırıyor. Bütün bunlar, gerekli, olumlu girişimlerdir. Ama gençlik hareketindeki birliğin bütün alanlarda gerçekleşmesi: gençlik örgütleri içinde ve arasında, bunların işçi sınıfının örgütleriyle ve uluslararası alandaki birliğinin sağlanması halinde faşist saldırılar kırılacaktır. Böylesi güç birliği, işbirlikçi burjuvaziye, faşist karması hükümete önemli bir darbe olacaktır. Kuvvet birlikten doğar! TKP bu birliğin meydanlarda, fabrikalarda, tarlalarda, üniversitelerde, tek sözle savaş alanlarında oluşmasını öneriyor, bu yönde savaşıyor.

Genel uyarı grevi

Türkiye işçi sınıfı emperyalist köleliğe, işbirlikçi burjuvazinin halkımıza dayattığı gerici – faşist karması hükümete karşı savaşta başarılı sınavlar veriyor. İzmir'de 70 bin işçi genel uyarı direnişine katıldı. Grev, Türk-İş yöneticilerinin dar ve çıkar amaçlı sınırlarını aştı. Yığınsal bir eyleme dönüştü.

Uyarı grevini başarıya ulaştıran: fabrikalarda, büro ve işletmelerde kurulan yüzlerce grev komiteleri oldu. Sendika ayırımı yapmadan direnişe katılan işçiler bilinçli disiplinli davrandılar. Bu heybetli çıkışıyla, Türkiye işçi sınıfı, Anayurdun politik yaşamına sürekli etki yapan güç olduğunu bir kez daha işpatladı. Bütün ülke çapında genel grev uygulayacak güçte olduğunu gösterdi.

TKP, İzmir genel uyarı grevini destekledi. Bu grevle elde edilen kazanımları daha da genişletmek için savaşıyor. TKP MK'nin 17 Haziran günlü Bildirisinde şöyle deniyor: «İzmir grevi bir uyarıydı. Bunun arkası gelecektir ... Enflâsyonu durdurmak, pahalılığı önlemek, lokavtları yasaklamak, sendikal haklara yapılan saldırıları durdurmak, bütün emekçilere, memurlara, teknik elemanlara, öğretmenlere sendika kurma hakkını tanımak, göçleri durduracak köklü tedbirler almak gibi somut istemler kısa zamanda yerine getirilmezse, işçi sınıfı yurt ölçüsünde genel grevi uygulayacaktır.»

Karma hükümet, büyük tekeller, holdingler, bunların konfederasyonu, Narin gibi azılı gericiler, İzmir grevine saldırdılar. Ama onu engellemeye güçleri yetmedi. Demirel hükümeti şimdi bunun acısını greve önayak olanları tutuklamakla, işçilerin gündeliklerini kesmekle, bunlara karşı kovuşturma-soruşturma açtırmakla çıkarmak istiyor. Işçi düşmanı bu hükümet, böylesi bir zorbalıkla, genel uyarı greviyle kurulan yüzlerce grev komitelerini ortadan kaldırmak, bu komitelerin fabrikalarda, tüm yurt çapında savaş komitelerine, işçi konseylerine dönüşmelerini, bunların ulusal demokratik cepheye temel taşı olmalarını engellemek istiyor.

Bu ortamda işçi sınıfına, sendikalara daha büyük sorumluluklar düşüyor. Sendikal savaşımı bir dilim ekmeğe bağlamak dar bir görüştür. Bunu politik savaşla sıkı-sıkıya örmek zorunluktur. Grev komitelerini işçi hareketini, sendikaları birbirine kenetleyen sürekli örgütler biçimine sokmak sorunu çözüm bekliyor. Bugünkü savaşın özü, içeriği politiktir. İşçi sınıfının savaşları bu doğrultudadır.

Açıklar

İlgili uzmanlar, 1975 yılı devlet bütçesinin 38 milyar lira açık vereceğini verilerle ispatlayıp açıkladılar. Bu açık, gerici karma hükümetin, yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarını, soygunlarını savunma politikasının, silâhlonma yarışının ağır sonuçlarından biridir. Örneğin, silâhlanma ve NATO harcamaları için 1975 bütçesinden 7,5 milyar liralık yeni bir ek ödenek ayrılmıştır. Demirel Hükümeti gübre ve demir-çelik fiyat ayarlamasıyla devletin sırtına 8,5 milyar liralık yeni bir yük bindirmiştir. Bu, bir vurgundu. Açıklar böyle geliyor. Ama en büyük açık, saldırgan blokara bağlılıktan geliyor. 1975 yılı bütçesi, işbirlikçi burjuvazinin ve yerli-yabancı tekellerin, holdinglerin devlet kaynaklarını talan etme plânıdır. 107 milyar liralık bütçenin üçte ikisinden fazlası silâhlanma ve NATO harcamalarına ayrılmıştır. Böylesi bir ülkede enflâsyonun, hayat pahalılığının, işsizlik ve yoksulluğun görülmemiş ölçüler alması doğaldır. İki ay içinde bütçeyi, hazineyi 27,5 milyar liralık ağır bir yük altına saktu.

TKP'nin çağrı ve bildirilerinde belirtildiği gibi, bugün işbirlikçi burjuvazinin en talancı, en vurguncu ve en terörcü güçleri hükümet ediyor. Bütçe, hazine onların elindedir. İşte bu nedenle, memleketimizin bütçe ve dış ticaret açıkları milyarları aşmıştır. Yalnız dış ticaret açığı, Demirel hükümete geldikten bu yana, 440 milyon dolardan 2 milyar dolara yükselmiştir. Bu açık Amerika ve Ortak Pazar tekelleriyle yapılan ticaretin eşitsizliğe, talana dayandığını ispatlayan bir rakamdır. Uzmanlar bu gidişle dış ticaret açığının yıl sonuna kadar 4 milyar doları bulacağını söylüyor.

Yurdumuzun yeraltı ve yerüstü servetlerini emperyalist tekellere peşkeş çeken, yabancı petrol şirketlerine büyük ayrıcalıklar tanıyan bu hükümet, mallarımızı dışarıya ucuza satıyor, buna karşılık dışardan yüksek fiyatlarla mal alıyor. Bu yüzden Merkez Bankasının döviz yedekleri suyunu çekmek üzeredir. Yabancı ülkelerde işçilerimizin dişinden, tırnağından keserek memlekete gönderdiği dövizleri vurguncu holdingler, kasırga üstenciler kullanıyor. Yurdumuzun doğal zenginliklerini, iş gücü kaynaklarını, milyonlarca üreticinin ürünlerini Amerika, Dünya Bankası ve Ortak Pazar tekelleri sömürüp duruyor.

TKP, bu tehlikeli sonucu ortadan kaldırmak, halkımızın yazgısını değiştirmek için savaşıyor. TKP, ileri, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi için savaşıyor.

Toprak ve özgürlük

Son aylarda Urfa'da olup bitenler, karma gerici hükümetin «toprak reformu» konusundaki yalancılığını bir kez daha ortaya koydu. Albay eskisi Türkeş, faşist komandoların «başbuğu»dur. Değişik, yerli ve yabancı casusluk servislerinde ajandır. Demirel'in-Başbakan'ın yardımcısıdır. Kışkırtmacı, provokatördür. Gittiği yerde kan çıkar. Diyarbakır'a yollandı. Bu kent kana boyandı. Korkusundan kaçtı, sığınacak delik aradı. Urfa'nın Akçakale ilçesine geçti. Beylere konuk oldu.

Çıktı, tellôllık etti: «Toprak ve tarım yasası» uygulanmaya başlandı, dedi. Bu soytarı, kamulaştırma adı altında beylerden satın alınan 22 bin dönümlük arazinin karşılığı olarak Urfa'nın en büyük 15 toprak ağasına Ziraat Bankasının 560 milyon liralık çeklerini törenle verdi.

Urfa'da, «toprak dağıtımından yararlanmak» için toprak isteminde bulunanların sayısı, 70 bindir. Bu yoksul, topraksız aileler, ağa topraklarında yarıcıdır, marabacıdır, ortakçıdır. Karma hükümet, büyük çiftlik beylerinden, tarım kapitalistlerinden yana olduğunu, Söke'deki 3 bin tarım işçisinin AP'li toprak beyi Hilmi Fırat'a karşı giriştiği direnişi jandarma dipçiği, polis terörüyle kırmaya kalkışmasıyla da gösterdi. Tarım işçilerini örgütleyen Toprak-İş sendikası yöneticileri polis karakolunda günlerce dövüldü. Sendikacıların serbest bırakılmasını isteyen ve Söke'ye kadar yürüyen Sazlıköy tarım işçilerini, kadın demedi, çocuk demedi polis copladı. Ne var ki, Sazlıköy tarım işçilerinin direnişini, tüm Söke halkı, sendikalar, ilerici kuruluş ve kurumlar geniş ölçüde destekledi. Topraksız köylüyle işçiler arasında Söke'de şimdiye kadar görülmedik bir dayanışma ortaya çıktı. Bu dayanışma, bağlaşıklık savaş alanında, toprak ve özgürlük kavgasında pekişiyor.

Türkiye Komünist Partisi, yeni eylem programında emekçi köylülerin savaşımına ve demokratik toprak reformu sorunlarına geniş bir yer veriyor. Komünistler, işçi sınıfının en doğal müttefiki olan köy emekçilerinin sorunlarının çözümünü ve demokratik bir toprak reformunun gerçekleştirilmesini egemenliği, erki ele alma sorununda görmektedirler. Bundan ötürü Komünist Partisi, işçi-köylü bağalaşıklığını toprak ve özgürlük savaşının temel dayanağı, halk düşmanı hükümeti alaşağı etmenin ana gücü sayıyor. TKP bu yönde savaşıyor.

Portekiz halkı boyun eğmiyecek

Bir yıldan fazladır, Portekiz halkına karşı başvurulmadık kışkırtı kalmadı. Baskının her çeşidi birbirini izliyor. Yerli-yabancı gericiler, Amerikalı-Avrupalı emperyalist çevreler, Batı Avrupa'daki bazı «solcu» partiler elele verdiler. Halkın, faşizme karşı kazanılan zafere sevinmesine, bu zaferin meyvası olan sosyalizme yönelmesine engel olmaya çalışıyorlar.

Portekiz'in sosyalist devrim yoluna koyulması için bütün koşullar hazır. Ama, her ne kadar acaip te olsa, buna içeride, faşist rejimin kalıntıları kadar, hattâ onlardan da fazla karşı koyanlar Soareş gibi «sosyalistler»dir. Hükümetten çekildi. Portekiz işçi sınıfının düşmanlarıyle içli-dışlı oldu. Portekiz Komünist Partisi'ni yıpratmak, onu güçsüz duruma düşürmek için her şeye başvuruyor. Oysa ülkede yarım yüzyıllık faşist rejimin yıkılması için emekçi yığınların, halktan yana sivil ve askerlerin arasında en çok komünistler çaba harcamış, en büyük özverilere onlar katlanmıştır.

Kapitalist sistemin zincirinden bir halkanın daha kopması olasılığı ortaya çıkınca, en büyük telâşa kapılan daima Amerika olmuştur. Şimdi Portekiz halkının karşısında yine Amerikan emperyalizmi yer aldı. Amerika Cumhurbaşkanı Ford da, onun dışişleri bakanı Kisincer de, ikide birde Portekiz olayları karşısında «endişe» duyduklarını söylüyorlar. Amerikan başkanı bir Fransız dergisine verdiği demeçte, sanki Portekiz kendisinden soruluyormuş gibi: «Biz Portekiz için demokrasi istiyoruz, ama hükümetin tutumu umudumuzu karşılayacak nitelikte değildir» diye konuştu. Bugünkü Portekiz hükümetinin tutumu ise açık: köklü bir toprak reformuna, endüstrinin ulusallaştırılmasına gidiyor. Halka özgürlükler sağlanmasından yana bir politika izliyor. Demokrasinin bundan hası, bundan alâsı ne olabilir ki?

Amerikan emperyalistlerinin Portekiz'de istediği «demokrasi»nedir? Çiftlik beylerinin topraklarına dokunulmasın. Yerli-yabancı sermayenin işletmeleri ulusallaştırılmasın. Komünist partisine hükümette yer verilmesin. Gericiler, faşistler egemenliği yeniden ele alsın. Onlara böylesi bir «özgürlük» sağlansın. Portekiz halkı böyle bir demokrasi istemiyor. Amerika'nın askersel, politik ve ekonomik şantajlarına boyun eğmiyor. Bildiği, seçtiği yoldan yürüyor.

Hindistan'daki gelişmeler

Gericilerin bu saldırı ve kışkırtmalarına Maocu gruplar da katıldı. Bu çıkışları önlemek için bütün ilerici güçler direnişe geçtiler. Hindistan Komünist Partisi, gericilerin ve emperyalizmin bu saldırı plânlarını suya düşürmek için başta işçi sınıfı olmak üzere bütün devrimci örgütleri, yurtsever er ve subayları, tüm emekçi yığınlarını birliğe, örgütlü savaşa çağırdı. Çağrıda özetle şöyle deniyor: *«Hindistan'da bugünkü kritik-tehlikeli durumun sorumlusu gerici partiler ve onların liderleridir. Bu güçler sinsi plânlarını, Amerikan emperyalist çevrelerinin Hint Okyanusunda askersel üsler kurarak ülkenin bağımsızlığını ve bütünlüğünü tehdit ettiği, bölücü ve karşı devrimci güçleri kışkırttığı bir dönemde uygulamaya yeltendiler. Böylesi bir durumda hiç bir yurtsever, hiç bir demokrat elini kolunu bağlayıp duramaz. Demokratik güçler gericiliğin plânlarının suya düşürülebileceğine ve demokrasinin korunabileceğine inanarak birleşmelidirler.»*

Hindistan Komünist Partisi, bununla birlikte İndira Gandi Hükümetine somut önerilerde bulundu: Köylüye toprak dağıtılması, bankaların, tekstil, şeker, otomobil gibi endüstri kollarının devletleştirilmesi, karaborsacılığın önlenmesi ve ülkedeki CIA ajanlarının eylemlerine son verilmesi gibi . . .

Komünist partisinin, sendikaların, emekçi halkın, ilericilerin bu önerileri sorunların çözümünde hükümeti yüreklendirdi. Bugün Hindistan'da işçi sınıfı, geniş halk yığınları, ilerici güçler, komünistler, yurtsever er ve subaylar ülkenin bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü, halkın kazanımlarını korumak için elbirliği ile savaşmaktadır.

Hindistan'da İndira Gandi Hükümetinin uyguladığı politikadan, ulaştığı başarılardan memnun olmayan iç ve dış gericilik, bu hükümete ve bütün ilerici güçlere karşı saldırıya geçtiler. Bunlar, 1971 yılı seçimlerinde İndira Gandi'nin «hileye» başvurduğunu ileri sürdüler. İç ve dış gerici güçler orduyu ayaklanmaya, polisi kışkırtmaya kalkıştılar. Onlar, ülkede bir iç savaş çıkarmak, tüm ilerici, devrimci güçleri ezmek, Hindistan'ı başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle yaptığı karşılıklı yarara dayanan işbirliği ve dayanışma yolundan saptırmak, uyguladığı ardıcıl barışçı politikadan vazgeçirmek amacını güdüyordu.

ATILIMI OKU VE OKUT!

Kapitalist ülkelerde

● 10 Temmuzda Portekiz'in başkenti Lizbon'da Silâhlı Kuvvetler Hareketini destekleme yürüyüşü yapıldı. Portekiz Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısı üzerine düzenlenen yürüyüşe 100 binden fazla emekçi katıldı. Halk: «Silâhlı Kuvvetler Hareketiyle birliğimiz, gericiliği yokedecektir!», «Toprak reformunun gerçekleşmesi, tekellerin sömürüsüne son verilmesi için omuz omuza!» diye haykırdı.

Mitingte konuşanlar, Silâhlı Kuvvetler Hareketi temsilcilerinin, asker-işçi-köylü sovyetlerini andıran Halk Meclis'lerinin kurulmasına ilişkin kararını ve devrim kazanımlarını korumayı amaçlıyan bütün girişimleri desteklediklerini belirttiler.

● Arjantin Sendikalar Birliği-CGT, 27 Haziran günü, ülke çapında 48 saatlik genel grev uyguladı. Sıkıyönetim bölgesi olan Kordoba, Mendoza ve Rosario yörelerinde de işçiler genel greve katıldı. İşçiler, Arjantin cumhurbaşkanı bayan Peron'un yeni toplu iş sözleşmesi anlaşmalarını geçersiz sayması, ücretlerin dondurulması üzerine direnişe geçtiler. Hükümet, işçilerin bazı isteklerinin yerine getirilmesini kabul etti.

Arjantin'de yılbaşından bu yana yiyecek maddeleri fiyatları % 100 oranında artmıştır.

● Afrika'nın Batı kıyılarından 280 kilometre uzaklıkta bulunan Sao-Tome takım adaları bağımsızlığını ilân etti. 1.470 yılından bu yana Portekiz sömürgesi olan takım adaları, Portekiz'de faşizmin devrilmesinden sonra sömürgecilik zincirlerini kıran dördüncü ülkedir. «Sao-Tome ve Prensip adaları kurtuluş hareketi» adlı örgüt 7 Temmuz günü seçim yaparak geçici bir hükümet oluşturdu.

● 9 Temmuzda İtalya'da ulaşım işçileri 4 saatlik bir genel grev uyguladılar. Ulaşım işçilerinin grevine Otomobil ve Lâstik Sanayii işkollarında çalışan işçiler de katıldı. 1,5 milyon işçi, imzalanan toplu iş sözleşmelerinin gerçekleştirilmesini, hükümetin ulaşım politikasında değişiklikler yapılmasını istediler. Tüm ülke çapında tren, uçak ve otomobil ulaşımı tamamiyle durdu, çeşitli kentlerde hükümetin ve patronların işçi düşmanı tutumları protesto edildi.

● Tayland Hükümeti, Amerika Birleşik Devletleriyle olan tüm askersel anlaşmaları geçersiz ilân etti. 20 Mayıs 1976'ya kadar ülkedeki Amerikan askerlerinin çekilmesine karar verdi ve SEATO'nun dağıtılmasını istedi.

Yardım

Türkiye'nin az gelişmiş bir ülke olarak dış yardıma, kredilere gereksinme duyması olağan karşılanabilir. Fakat bu yardımın, gerçek yardım olmasına dikkat edilmesi, yeğlemelerin o yönde yapılması gerekir. Halkımızı saymaya, yurdumuzu talana yönelik, politik koşullara dayanan Amerika'nın «yardımıyle», hiçbir politik koşul ileri sürmeden doğrudan doğruya yurdumuzun kalkınmasına, işsizliğin azaltılmasına yönelen Sovyetler Birliği'nin gerçek yardımlarını iyi değerlendirmek gerekir.

Bu bakımdan Haziran ayı sonlarında geçen iki olay bile, kapitalist ülkelerle mi, yoksa sosyalist ülkelerle mi ilişkilerimizin geliştirilmesi halkımızın yararına olacağını açıkça meydana koyuyor.

Dünya Bankası, Afşin ve Elbistanda 3 milyar tonluk linyit yataklarının değerlendirilmesi nedeniyle, kurulmaya başlanan termik santral için vermeyi üstüne aldığı % 10 faizli krediyi durdurdu. Dünya Bankası'nı elinde bulunduran Amerikan tekelleri, petrol tröstleri ülkemizde ful-oil yerine linyitle çalışacak termik santrallerin kurulmasını istemiyor. Bu banka içişlerimize karışıyor, politik baskı yapıyor.

Öte yandan Sovyetler Birliğiyle son yılların en büyük kredi anlaşması yapıldı. 700 milyon dolar, 11 milyar Türk lirası bu. Anti-komünizmi programına temel taşı yapan gerici faşist karması Demirel Hükümeti, bu gerçek yardımları kamuoyuna duyurmamak için çaba harcıyor. Ama, görünen köy klavuz istemez. Yeni anlaşma gereğince, büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nin dostça yaptığı parasal, teknik ve ekonomik yardımlarla kurulan İskenderun 3. Demir-Çelik Kombinasının yıllık kapasitesi 4 milyon tona çıkarılacak. Seydişehir Alüminyum Fabrikası genişletilecek. Bursa'nın Orhaneli, Çanakkale'nin Çan ilçelerinde linyitle çalışacak termik santraller kurulacak. Bu gibi işletmeler için açılan uzun süreli kredilerin faizi de % 2,5. Ödeme, geleneksel ürünlerimizle olacak.

Sovyetler Birliği'nin yardımları, Türkiye'nin gerilikten kurtulmasına, ağır endüstri temelinin atılmasına yardım ediyor. Linyitle işliyecek termik santralleri kurarak halkımıza daha ucuz elektrik sağlamayı amaçlıyor. Sovyetler Birliği bu yardımları Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığından ileri gelen ekonomik çıkmazlar içinde bocaladığı bir zamanda yapıyor. Dostluk elini yine karagünümüzde uzatıyor.

Enerji bunalımı günümüzün en çetin sorunu olduğu bir dönemde komşumuz sosyalist Bulgaristan da, Türkiye'ye elektrik enerjisi yardımına başlıyor.

Büyük Forum

19 Haziran 2 Temmuz günleri arasında, Meksika'nın başkentinde, Birleşmiş Milletlerin girişimiyle bir Dünya Kadınlar Forumu toplandı. Foruma 100'den fazla ülkenin temsilcisi ve 20 uluslararası örgüt katıldı. 1.000'den fazla delegenin ve 4 bin kadar da konuğun katıldığı bu forum: «Eşitlik, ilerleme ve barış» belgisi altında geçti.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Valdhaym, yaptığı açış konuşmasında, forumun önemi üzerinde durdu. Kadınların dünyada barış ve güvenliğin sağlanmasında büyük bir güç olduklarını belirtti. Bugün dünyanın birçok ülkesinde kadınlara hâlâ eşit haklar tanınmamış olduğunu, söyledi. Kadın haklarının korunması, kadınların toplum yaşamında gerçek yerlerini alması için bütün ilerici güçleri dayanışmaya çağırdı.

Birçok devlet başkanları Foruma başarı telgrafı gönderdi.

Sovyetler Birliği Yüksek Konseyi Prezidyumu Başkanı Podgorni telgrafında özetle şöyle diyor: «Uluslararası kadınlar yılının, Sovyet halkının ve tüm insanlığın faşizme karşı kazanmış olduğu utkunun 30. yıldönümüne rastlaması önemli bir olaydır. İkinci Dünya Savaşı yıllarında Nazi-Alman saldırganlarına karşı yürütülen savaşın en ağır yükünü omuzlayan Sovyet halkı, faşizmin ezilmesinde kadınların yapmış oldukları katkıya büyük değer veriyor. Kuşkusuz, forumunuz kadınların toplumdaki durumlarıyla ilgili çözüm bekliyen sorunlara hükümetlerin ve dünya kamuoyunun daha geniş ölçüde önem vermelerini sağlayacak bir nitelik taşıyacaktır.»

Bu Forumda Türk kadınının sorunlarını dile getirecek gerçek temsilciler yoktu. Faşist karması hükümet buna yol vermedi, ama zorbalıkla Türkiye'de kadın sorununu dünya kamuoyundan gizleyemez. Türkiye'de kadın sorunu toplumun en canlı, somut çözüm bekliyen sorunlarından biri olmuştur. İşçi, köylü, aydın ve ev kadınlarının direnişleri memleketin ana sorunlarıyla çitişmiştir. İşçi kadın fabrikada, tarlada, erkek işçilerle omuz omuza patrona, ağaya karşı grevlere, direnişlere gidiyor. Kadınlarımız, faşist tırmanışa karşı, haksızlıklara karşı alanlara, sokaklara çıkıyor.

Forumda, 1975–1985 yıllarını kapsayan bir «Dünya Eylem Programı» kabul edildi. Programda: «Sömürgecilik kalıntıları, salgıncılık, ırk ayırımı ve yeni sömürgecilik, geri kalmış ülkelerde ve öteki devletlerde kadın haklarının sağlanmasında en büyük engeldir» deniliyor. Ve: «Eşit haklara ancak barış içinde kavuşulabileceği, bu bakımdan kadınların eşitlik uğrundaki savaşıyla, barış için savaşımın birbirini tamamladığı» belirtiliyor.

Forumda, ayrıca, Şili'de faşist cuntanın evrensel insan haklarını çiğnediğini belirliyen bir belge, oy çoğunluğuyla onaylanmıştır. Çin delegesi ise oylamaya katılmamıştır.

Forumun aldığı kararları denetleyecek bir komisyon kurulmuştur.

«Savaş endüstrisi»

(2. sayfadan devam)

ikili anlaşmaların kendisine sağlamış olduğu ayrıcalıklarla istediğini dayatıyor. Patrondur. Elinde bir sürü manivelâ vardır. Ambargo da bu araçlardan biridir. Silâhı bir gün satar, bir gün durdurur. Ve, *«benim iznim olmadan ve benim istemediğim yerde bu silâhları kullanamazsın»* der. Gene böyle oldu.

Şu «savaş endüstrisinin» altında yatan başka bir şey daha vardır. İşbirlikçi burjuvazi montaj endüstrisine gitti. Yerli ve yabancı tekeller için bu çok verimli. Vurgun büyüktür. Ayni şeyi savaş endüstrisi dalında uygulamak istiyorlar. Bunun bütün makineleri, patentleri, projeleri, yedek parçaları, prefabrike maddeleri, herşeyi dışardan satın alınacak. Tanklar, uçaklar monte edilecek. Gümrüğü yok bu işin. İş gücü ucuz. Aşırı kâr bol. Sancar paşalar, Koçlarla, Demirellerle, Amerikan, İngiliz, Batı Alman silâh fabrikatörleriyle birlikte böylesi bir soygun, sömürü peşindeler.

İşbirlikçilerin, Demirellerin, Sancarların «ulusçuluğu» mulusçuluğu budur. Anayurdu NATO'nun, emperyalistlerin boyunduruğunda tutanlar, halkımızın ulusal onurunu pazara çıkaranlar ulusal hiç bir şey yapmaz. Yapamaz.

> Yurdumuzu NATO, SENTO, İkili Anlaşmalarla Amerikan emperyalizmine bağlıyarak tehlikeye sürükleyen işbirlikçi hükümetlere karşı savaş, yurdumuzu harp maceralarından koruma savaşıdır!

Bu bakımdan Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkelerin az gelişmiş, ulusal bağımsızlık savaşı veren halklara yaptığı yardımlar bir ulamın çıkarı için değil, tüm halka yapılan yardımlardır. Türkiye'ye yapılan yardımların da içeriği budur. Memleketimizin, halkımızın emperyalist tekellerin soygun ve sömürüsünden kurtulmasını kolaylaştıracak ekonomik temeli oluşturmaktadır.

PARTİ YAŞAMI

Sekterlik ve güçbirliği

«Atılım» sayfalarında büyük burjuvaziye, emperyalizme karşı savaşın her aşamasında baş düşmanı seçmenin ve bu baş düşmanı vurma yollarının açık seçik gösterilmesinin gerektiği defalarca yazıldı. Bugünkü aşamada baş düşman emperyalizm, NATO'nun egemen çevreleri ve işbirlikçi burjuvazi, bunların politik güçleridir. Yani AP, CGP, MHP, MSP yöneticileri, Demirel, Erbakan, Türkeş ve Feyzioğlu gruplarıdır. Bunların kurduğu ortak hükümettir.

Burjuvazi içindeki ayırışmaları gözönünde tutmadan devrimci bir taktik ve stratejiyi geliştirmeye olanak yoktur. Burjuvazinin ilerici kolu ile somut amaçlarla bağlaşıklıklar kurmak ve bütün ulusal güçleri yukarda saydığımız iç ve dış en gerici, en sömürücü ve en saldırgan politik gruplara karşı yöneltmekle, bu aşırı gerici faşist güçleri yenmek, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm yolunda ilerlemek alanağı elde edilebilir.

TKP'nin bu yönde benimsediği Marksçı-Leninci program ve politikasının tarihsel bir geçmişi de vardır. Türkiye Halk İştirakiyun Fırkasının (Türkiye Komünist Partisi'nin) 1 Nisan 1922 de Büyük Millet Meclisine verdiği bir bildirgede: «Biz Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümetine, emperyalizme karşı olan mücadelesinde her tarikle (yollo) muavenet edeceğiz» denmektedir.

Faşist tırmanmaya ve emperyalizme karşı savaşı işçi sınıfının öncü partisi TKP başlatmıştır. Demirel Hükümeti kurulur kurulmaz kanlı faşist saldırı döneminin yeniden başlayacağını, faşist yöntemlerin yeniden hortlatılacağını ilk kez kamuoyuna duyuran TKP'dır. İlerici burjuva politikacıları o zaman buna dudak büktüler. Ama olayların nesnel gelişmesi onları bu savaşa girmeye zorladı. Bu önemli bir kazanımdır. Çünkü böylece hükümetin tertiplediği faşist saldırılara karşı Tokat, Erzincan, Gerede ve İstanbul'da faşizme, emperyalizme ve Demirel Hükümetine karşı bütün ilerici güçlerin eylem birliği için olumlu adımlar atılmıştır. İstanbul mitingi, İzmir genel uyarı grevi gibi direnişler işçi sınıfının gücünü kamuoyuna bir daha göstermiştir. Halkın hükümetin devrilmesi, barış, özgürlük, ulusal, sosyal kurtuluş ve demokratik bir hükümete kavuşmak istemleri dile getirildi. Böylece yığınların kurtuluş savaşı yeni bir güç, yeni bir ölçü kazandı. Bu yeni güç ve ölçüden hareket ederek, orta tabakalarla, ulusal burjuvazinin ileri güçleri ile daha yakın bağlar kurmak. Emekçi yığınlara daha geniş ölçüde bağlanmak. Hükümete karşı daha büyük yığınları meydanlara çıkarmak. Köy emekçileri ile daha yakın bağlaşıklık sağlamak. Silâhlı kuvvetlerle daha yakın işbirliği kurmak. Bütün bunlar, TKP'ni güçlendirecektir.

Yığın gösterileri ve ordu

Emekçiler demokrasi, özgürlük, barış için olan miting ve gösterilere sık sık, yığınsal bir biçimde katılıyor. Bu, demokratik haklar için, faşizme, emperyalizme ve Demirel Hükümetine karşı verilen savaşın yeni ve daha gelişmiş bir düzeyidir. Demirel Hükümeti halkı yıldırmak için faşist saldırıları yoğunlaştırdı.

Halk, özellikle işçi sınıfı, bu saldırılar karşısında yılmadı. Bu saldırılara yığınsal gösterileri daha da üstelemekle karşılık verdiler «Kahrolsun faşizm!» «Hükümet istifa!» «Katıl hükümet!» «Bağımsız Türkiye!» «Barış ve özgürlük!» haykırışları yurdu baştan başa inletiyor. Böylesi bir karşıkoyuş hükümetin faşist komandolarını İstanbul ve Konya mitinglerinde ortadan sildi. Faşist polis şeflerini de ayaklarını denk atmaya zorladı.

Bu yığınsal direniş yöntemi hükümeti, emperyalizme dayanan egemen çevreleri, büyük sermayecileri, yabancı tekellerin politik güçlerini geriletmekle kalmadı. Silâhlı kuvvetleri de derinden etkiledi. TKP'nin yığınlar arasında, özellikle işçi sınıfı içinde yaygın olarak örgütlenmek, yığınları sömürüye, emperyalizme, faşist baskılara karşı savaşa yöneltmekte biçimlenen politikası, yeni programının özü toplumun nesnel gelişmesi ile bir daha doğrulandı.

Yığınsal direnme devini silâhlı kuvvetleri derinden etkilemiş, ordudaki ayrışmaları hızlandırmıştır. Biliyoruz. Ordunun başını tutan Sancar'ın militarist grubu, Demirel Hükümeti, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmle bütünleşmiştir. Bu grup, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılması yönünde gelişen yığınların direnişini kırmak için Demirel'in Amerika'ya daha yakından yamanma politikasını destekliyor. Oysa, silâhlı kuvvetlerdeki yurtseverler hükümete verdikleri raporda bu üslerin derhal kaldırılmasını istemişlerdir.

Ayrıca, ordudaki yurtsever subay ve erler Erzincan, Tokat, Gerede, Diyarbakır'da, yurdun başka köşelerinde Türkeş'in, Demirel'in, Erbakanın, Feyzioğlu'nun faşist komandolarına karşı, devrimcileri, ilericileri, komünistleri, sosyalistleri, Atatürkçüleri, kent ve köy emekçilerini korudular. Bunlar, TKP'nin, Atatürkçülerin, sosyalistlerin, sendikacıların, işçilerin elbirliği ile yürüttükleri antifaşist, anti-emperyalist savaşı desteklediler. Somut olarak bu savaşta halktan yana olan yerlerini aldılar.

Şu gerçeği bilmek gerek: TKP'nin ve öteki devrimcilerin, bu hükümeti devirmek, demokratik halkçı bir hükümeti işbaşına getirmek, demokratik bir düzen yaratmak savaşı, yığınları harekete getirdiği oranda silâhlı kuvvetlerdeki devrimci akımlar da o ölçüde güçlenecektir. Bir avuç militarist kliğin yalıtlanma süreci hızlanacaktır.

Fiyatı 50 kuruş